

ชุกชุม...คู่ชุกช่วย

การแถลงผลงาน 5 ปีของนายกรัฐมนตรี ในการบรรยายเรื่อง 'ความร่วมมือระหว่างรัฐบาลกับสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ' ที่สภาที่ปรึกษาฯ เมื่อ 9 ก.พ. นายกฯ แถลงแต่ข้อมูลเก่า ๆ และความจริงที่ไม่ครบถ้วน เพราะผลงานรัฐบาลไม่ได้ดีดังที่นายกฯ พูด

“การบริหารเศรษฐกิจติดกลุ่มแย่ที่สุดในภูมิภาค การเติบโตทางเศรษฐกิจที่ผ่านมา ส่วนใหญ่เป็นผลจากการขยายตัวตามทิศทางเศรษฐกิจโลก เช่น ปี 2544 เศรษฐกิจไทยโต 2.2% ขณะที่เศรษฐกิจโลกโต 2.4% และปี 2547 เศรษฐกิจไทยโต 6.2% และเศรษฐกิจโลกโต 5.1% และหากพิจารณาการบริหารเศรษฐกิจในปี 2548 ประเทศไทยติดกลุ่มแย่ที่สุดในเอเชียแปซิฟิก ดูได้จากอัตราการขยายตัวของจีดีพีต่ำกว่าประมาณการเมื่อต้นปีเป็นสัดส่วนถึง 16% อยู่อันดับที่ 36 จาก 38 ประเทศ”

“ดุลบัญชีเดินสะพัดลดลงมากที่สุดในภูมิภาค แม้การขาดดุลฯ ส่วนหนึ่งอาจเป็นผลจากราคาน้ำมันที่เพิ่มขึ้น แต่อีกส่วนหนึ่งเป็นความบกพร่องของรัฐบาล ที่คาดการณ์ราคาน้ำมันผิดพลาด และใช้นโยบายอุดหนุนราคาน้ำมันนานเกินไป ทำให้การบริโภคน้ำมันไม่ลดลงตามราคาน้ำมันโลกที่เพิ่มขึ้น ด้วยเหตุนี้การขาดดุลบัญชีเดินสะพัดของไทยในปี 2548 จึงแย่กว่าประมาณการเมื่อต้นปีถึง 4.1% GDP หรือคิดเป็นอันดับที่ 28 จาก 28 ประเทศในเอเชียแปซิฟิกที่มีข้อมูลตัวนี้”

“ความเหลื่อมล้ำในภาคเกษตรเพิ่มขึ้น ราคาสินค้าเกษตรที่เพิ่มขึ้นเกิดจากต้นทุนการผลิตสูงขึ้น ภาวะภัยแล้ง และความต้องการของโลกที่สูงขึ้น แม้ว่าราคาที่เพิ่มขึ้นจะทำให้รายได้รวมภาคเกษตรเพิ่มขึ้น แต่เกษตรกรไม่ได้รับประโยชน์อย่างทั่วถึงกัน เพราะการกระจายรายได้ของประชากรในภาคเกษตรแย่ง โดยส่วนแบ่งของเกษตรกร 20% ที่มีรายได้ต่ำสุด มีสัดส่วนรายได้ลดลงจาก 5.7% ในปี 2543 เป็น 4.5% ในปี 2547 ขณะที่เกษตรกร 20% ที่มีรายได้สูงสุด มีสัดส่วนรายได้เพิ่มขึ้นจาก 52.4% เป็น 55.4%”

“หนี้ต่อรายได้ครัวเรือนเพิ่มสูงขึ้น สัดส่วนคนยากจนที่ลดลงเป็นเรื่องธรรมดาในภาวะเศรษฐกิจปกติ แต่คนที่อยู่ใต้เส้นความยากจนสะท้อนเพียงภาวะด้านรายได้เท่านั้น ไม่ได้สะท้อนภาวะด้านรายจ่ายและหนี้ที่เพิ่มขึ้น ทั้งนี้ตั้งแต่ปี 2544 - 2547 รายจ่ายและหนี้ครัวเรือนเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงกว่าการเพิ่มขึ้นของรายได้ ทำให้หนี้ครัวเรือนเพิ่มขึ้นจาก 5.63 เท่าของรายได้ครัวเรือน เป็น 6.99 เท่าในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา”

“งบประมาณไม่สมดุลจริง แม้ว่ารัฐบาลประกาศว่าได้จัดทำงบประมาณปี 2548 แบบสมดุล แต่ในความเป็นจริง รัฐบาลใช้งบแบบขาดดุล เพราะ ณ สิ้นปีงบประมาณ 2547 มีเงินคงคลัง 1.46 แสนล้านบาท และหนี้ตัวเงินคลัง 1.7 แสนล้านบาท แต่สิ้นปีงบประมาณ 2548 เงินคงคลังเหลืออยู่ 1.04 แสนล้านบาท ขณะที่หนี้ตัวเงินคลังยังอยู่ที่ 1.7 แสนล้านบาทเท่าเดิม หรือหมายความว่าเงินคงคลังลดลง 4.2 หมื่นล้านบาท แสดงว่างบประมาณปี 2548 เป็นงบประมาณแบบขาดดุล ทั้งนี้หากรัฐบาลไม่ถึงแตกแล้ว ทำไมต้องใช้เงินคงคลังทำไมต้องออกตัวเงินคลัง และทำไมจะต้องออกบอนด์เพื่อแปลงหนี้ตัวเงินคลังเป็นหนี้ระยะยาว”

“ซ่อนภาระผูกพันและหนี้สาธารณะ รัฐบาลได้พัฒนาวิธีการซ่อนหนี้และภาระผูกพันไว้จำนวนมาก อาทิ หนี้กองทุนหมู่บ้าน หนี้เงินกู้พม่าของ EXIM Bank การแปรรูปรัฐวิสาหกิจเพื่อย้ายหนี้รัฐวิสาหกิจออกจากบัญชีหนี้สาธารณะ การจัดตั้ง SPV เพื่อกู้เงินจากเอกชนโดยไม่ปรากฏเป็นหนี้สาธารณะ หนี้กองทุนน้ำมัน รวมทั้งการลงทุนในโครงการขนาดใหญ่”

ใหญ่ที่อาจทำให้รัฐต้องอุดหนุนในระยะยาว โดยเท่าที่ผมนับพบข้อมูลมีมูลค่าภาระผูกพันและหนี้ที่ซ่อนอยู่รวมกันถึง 546,944 ล้านบาทเป็นอย่างน้อย ซึ่งหนี้และภาระผูกพันเหล่านี้จะกลายเป็นภาระต่องบประมาณ หรือเป็นหนี้สาธารณะ หรือภาระต่อประชาชนในอนาคต”

“พึ่งพาต่างประเทศมากขึ้น ความพยายามพึ่งพาเศรษฐกิจในประเทศมากขึ้นเป็นเรื่องที่ดี แต่ทิศทางการพัฒนาประเทศที่ผ่านมาเน้นการพึ่งพาต่างประเทศมากขึ้น เพราะรัฐบาลรีบเร่งเปิด FTA เพื่อขยายการค้าระหว่างประเทศ ทำให้สัดส่วนการส่งออกต่อ GDP เพิ่มขึ้นจาก 56.35% ในปี 2543 เป็น 59.58% ในปี 2547 ขัดแย้งกับเป้าหมายที่รัฐบาลเคยตั้งไว้ว่าจะลดสัดส่วนการส่งออกให้เหลือ 35%”

“ผมเห็นด้วยว่าประเทศไทยไม่สามารถต้านทานกระแสโลกาภิวัตน์ได้ และเห็นด้วยว่า รัฐบาลต้องสร้างความไว้วางใจและความเชื่อมั่น (trust and confidence) ซึ่งเกิดจากการบริหารจัดการที่ดี สินค้าที่มีคุณภาพ และความโปร่งใส แต่การสร้างความโปร่งใสจะเกิดผลได้ ผู้นำต้องเป็นแบบอย่างที่ดีด้วย ผมจึงเรียกร้องให้นายกฯ เลิกใช้วิธีการเก่า ๆ คือการพูดความจริงเพียงบางด้าน เพราะความเชื่อมั่นไม่ได้เกิดจากการสร้างภาพ แต่เกิดจากการรู้ความจริงและความเข้าใจสภาพที่แท้จริง”

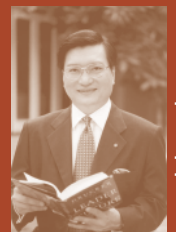
www.kriengsak.com

ขอเสนออย่างสร้างสรรค์

ฉบับพิเศษ วันเสาร์ที่ 11 กุมภาพันธ์ 2549

โดย... ดร.เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์

ส.ส. บัญชีรายชื่อ พรรคประชาธิปัตย์

www.kriengsak.com

ทักษิณวางยาประชาชน

...“นโยบายเศรษฐกิจแอลเอสดี (ยาหลอนประสาท)”

นโยบายเศรษฐกิจของรัฐบาลตลอด 5 ปีที่ผ่านมา เปรียบเหมือนการวางยาประชาชนหลายขนาน

“นโยบายเศรษฐกิจแอลเอสดี (ยาหลอนประสาท)” คือนโยบายการแปรรูปรัฐวิสาหกิจที่รัฐบาลพยายามชูภาพในด้านดีว่าเมื่อแปรรูปสาธารณูปโภคพื้นฐานแล้ว จะทำให้การบริหารงานมีประสิทธิภาพ เกิดการขยายศักยภาพในการปฏิบัติงาน กำไรที่ได้จะนำมาใช้ในการพัฒนาประเทศ เป็นการสร้างภาพให้ประชาชนเห็นแต่สิ่งที่ดี บิดเบือนความเข้าใจของประชาชน เพราะสิ่งที่จะเกิดขึ้นจริงจากการแปรรูปที่เห็นได้จาก ป.ต.ท. คือ การให้เอกชนเข้ามาเป็นเจ้าของเลยไปถึงรัฐบาลและเอกชนเป็นคนคนเดียวกัน คือเกิดผลประโยชน์ทับซ้อนระหว่างผู้กำหนดนโยบายและผู้ประกอบการทำให้ธุรกิจนี้ไม่เกิดการแข่งขัน กลายเป็นธุรกิจผูกขาด ส่งผลให้ประชาชนใช้สาธารณูปโภคในราคาที่สูงขึ้น”

“ตัวอย่าง การแปรรูปฯ กฟผ. มีการประมาณกันว่าจะทำให้ค่าไฟฟ้าเพิ่มขึ้นทันทีอย่างน้อย 10% แต่ระยะยาว ค่าไฟฟ้าจะสูงขึ้นเท่าตัว เพราะเป็นการผูกขาดโดยเอกชนที่แสวงหากำไรสูงสุด ส่งผลให้ GDP ลดลง 2.7% เงินเฟ้อ สูงขึ้น 3% การจ้างงาน ลดลง 7.2% การส่งออกสินค้าและบริการลดลง 5.3% **สวัสดิการสังคม ลดลงถึง 5.1 แสนล้านบาท !!** เป็นการทำลายความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชนอย่างแท้จริง”

“นโยบายเศรษฐกิจแอมเฟตามีน (ยาบ้า)” ได้แก่ นโยบายประชานิยมต่าง ๆ เช่น พักชำระหนี้ กองทุนหมู่บ้าน ปรับโครงสร้างหนี้ โครงการเอื้ออาทร เป็นต้น สรรพคุณของนโยบายทำให้ประชาชนรู้สึกกระชุ่มกระชวยในช่วงแรก เพราะได้รับประโยชน์ระยะสั้นจากนโยบาย แต่แก้ปัญหาไม่ได้จริง ประชาชนจะเสพติดนโยบาย โดยมีความต้องการนโยบายดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง ขาดไม่ได้ และหากใช้ไปในระยะยาวจะส่งผลเสียต่อสุขภาพทางเศรษฐกิจของประชาชนแต่ละคน และเศรษฐกิจของประเทศ”

“รัฐบาลใช้นโยบายให้ประชาชนเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ง่าย และเป็นหนี้กันมากขึ้น เมื่อชำระหนี้ไม่ไหว รัฐบาลก็ออกนโยบายปรับโครงสร้างหนี้ ส่งผลให้ประชาชนเกิดค่านิยมที่ผิดต่อการชำระหนี้ ตลอด 5 ปีที่ผ่านมารายได้ครัวเรือนเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 5.3 ต่อปี รายจ่ายครัวเรือนเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 5.7 ต่อปี แต่หนี้ครัวเรือนเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 11.2 ต่อปี หากทิศทางยังคงเป็นเช่นนี้ สัดส่วนหนี้ต่อรายได้ทั้งปีของครัวเรือน จะเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 60 ในปัจจุบัน เป็นร้อยละ 80 ในปี 2553”

“นโยบายเศรษฐกิจกริมม็อกโซน (ยาฆ่าหญ้า)” คือนโยบายเปิดเขตการค้าเสรี หรือ FTA ที่ขาดส่วนผสมของความโปร่งใส การมีส่วนร่วมของประชาชน และการศึกษาวิจัยอย่างรอบคอบ นโยบายนี้มีสรรพคุณ ‘เหี่ยวทั้งใบ ตายถึงราก (หญ้า)’ รัฐบาลเลือกได้ตามใจชอบว่า จะให้ภาคการผลิตใดอยู่รอดหรือตาย และมีผลทำให้รากหญ้าตายได้ทันทีที่เปิดเสรี “

“การเจรจา FTA ที่ผ่านมา ผู้ที่ได้ประโยชน์เป็นกลุ่มธุรกิจใกล้ชิดรัฐบาล แต่กลุ่มที่ตายคือเกษตรกรรากหญ้าที่ไม่สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ โดยเฉพาะเกษตรกรผู้ปลูก

หอม กระเทียม พัก ผลไม้ โคนม และโคเนื้อนับล้านครอบครัว และหากการเจรจา FTA กับสหรัฐฯ สำเร็จ เกษตรกรผู้ปลูกข้าวโพดและถั่วเหลืองอีกเป็นล้านครอบครัวต้องเลิกอาชีพ เร่งให้สังคมชนบทล่มสลาย เกษตรกรอพยพเข้ามาเป็นแรงงานในเมืองมากขึ้น และทำให้เกิดความเสี่ยงต่อความมั่นคงทางอาหาร ในยามที่เกิดวิกฤต”

นโยบายเศรษฐกิจยาสั่ง เป็นนโยบายที่รัฐบาลทำตัวเหมือน “คุณพ่อรู้ดี” และใช้ “สั่ง” เพื่อขึ้นชื่อตลาดภาคการผลิตต่าง ๆ เช่น การตั้งเป้าให้ไทยเป็นอันดับต้นต่าง ๆ จำนวนมาก การกำหนดสาขาการผลิตที่จะทำให้เป็นเลิศในตลาดโลก (Global Niche) 5 กลุ่ม คือ **อาหาร ยานยนต์ แพชั่น ท่องเที่ยว และซอฟต์แวร์** โดยที่ไม่ได้มีรากฐานมาจากการวิจัย นโยบายยาสั่งทำให้เกิดการบิดเบือน ทำให้บางอุตสาหกรรมได้อภิสิทธิ์จากนโยบายรัฐ และจะทำให้คนไทยเสียประโยชน์ หากรัฐบาลเลือกอุตสาหกรรมที่ผิด ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงที่รัฐบาลจะเลือกอุตสาหกรรมผิด

“จากงานวิจัยที่ผมนำเสนอต่อวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร ชื่อ “ยุทธศาสตร์การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคการผลิตไทย” พบว่าอุตสาหกรรมที่รัฐบาลควรส่งเสริม คือ **อาหารแปรรูป ผลิตภัณฑ์อโลหะ เครื่องมือและเครื่องใช้ไฟฟ้า ผลิตภัณฑ์จากยางและพลาสติก และผลิตภัณฑ์จากไม้** หากเปรียบเทียบผลการวิจัยกับกลุ่มอุตสาหกรรม 5 กลุ่มที่รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมนั้น พบว่ามีเพียง 2 กลุ่มที่มีความสามารถในการแข่งขัน”

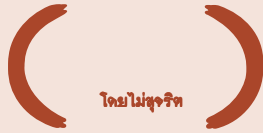
“นโยบายเศรษฐกิจเสติยรอยด์ คือนโยบายการคลังเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ ซึ่งหากใช้ในปริมาณที่เหมาะสมจะทำให้เศรษฐกิจขยายตัว แต่หากใช้ในปริมาณมากเกินไปจะก่อให้เกิดปัญหาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ เช่นเดียวกับการใช้เสติยรอยด์เพื่อเพิ่มศักยภาพของกล้ามเนื้อ แต่หากใช้มากเกินไปจะไปทำลายอวัยวะอื่น ตลอด 5 ปีที่ผ่านมารัฐบาล ใช้เงินทั้งในงบประมาณและนอกงบประมาณเพื่อใช้จ่ายในโครงการต่าง ๆ และสร้างภาระผูกพันที่จะต้องจ่ายเงินในอนาคตจำนวนมาก เป็นการสร้างภาระให้ลูกหลาน ยิ่งไปกว่านั้นการลงทุนในโครงการเมกะโปรเจกต์ถึง 1.8 ล้านล้านบาท อาจก่อให้เกิดปัญหาการขาดเสถียรภาพการคลังและการขาดดุลบัญชีเดินสะพัด”

“ถึงเวลาที่รัฐบาลจะเลิกวางยาประชาชน หันมาพัฒนาศักยภาพ ความสามารถของประชาชนเพื่อให้ประเทศไทยจะแข่งขันได้ในอนาคต”

ขายหุ้นชินคอร์ป :

“ความไม่บกพร่อง”

SHIN CORPORATION SHARE SELLING : CORRUPTION BY DEFAULT

ห้าปีที่แล้ว เราคงจำได้เป็นอย่างดีเกี่ยวกับคดีชุกหุ้นอันโด่งดังของท่านนายกา ทักซิณ ชินวัตร แม้ว่า ศาลรัฐธรรมนูญจะพิจารณาทิ้งท่านนายกา พันความผิดจากกรณีดังกล่าว จนกลายเป็นที่มาของวลีที่ว่า “ความบกพร่องโดยสุจริต” ถึงแม้ว่าจะไม่มีใครทราบว่านายกาบกพร่องโดยตั้งใจหรือไม่ก็ตาม แต่คำพิพากษาดังกล่าวยังคงสร้างความเคลือบแคลงใจแก่ผู้ที่ไม่เห็นด้วยจนถึงทุกวันนี้

ห้าปีต่อมา ประเด็นที่เกี่ยวกับเรื่องหุ้นของครอบครัวท่านนายกา กลับมาเป็นข่าวโด่งดังอีกครั้ง นั่นคือการที่ ตระกูลชินวัตรและตามมาพงศ์ขายหุ้นกลุ่มชินคอร์ปทั้งหมดในมูลค่าถึงกว่า 7 หมื่นล้านบาท ให้กับกองทุนเฮมาเล็กของสิงคโปร์ การขายหุ้นครั้งมหึมาครั้งนี้ถึงแม้ว่าจะไม่อาจหาความผิดในเชิงกฎหมายที่อาจทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องต้องเข้าสู่กระบวนการพิจารณาคดีเหมือนในอดีต แต่ได้ทำให้เกิดข้อสงสัยอย่างกว้างขวางเกี่ยวกับเจตนาอันไม่ชอบธรรม ซึ่งผมขอเรียกภาวะเช่นนี้ว่า “ความไม่บกพร่องโดยไม่สุจริต” ซึ่งเราสามารถเห็นได้จาก

ความตั้งใจหลบเลี่ยงภาษี การขายหุ้นชินคอร์ปครั้งนี้เป็นความตั้งใจหลบเลี่ยงภาษีอย่างชัดเจน สังเกตได้จากความพยายามโอนหุ้นที่ถือโดยนิติบุคคลทั้งหมดกลับมาอยู่ในมือของบุคคลก่อนที่จะทำการซื้อขายหุ้น โดยการโอนหุ้นจากกองทุนในต่างประเทศที่ไม่ระบุชื่อผู้ลงทุนมาเป็นหุ้นของบุตรของท่านนายกา แล้วจึงทำการซื้อขายหุ้นในตลาดหลักทรัพย์ เพราะหากเป็นการขายหุ้นโดยนิติบุคคลจะต้องเสียภาษี แต่การขายหุ้นของบุคคลธรรมดาในตลาดหลักทรัพย์ไม่ต้องเสียภาษีอันเกิดจากการไต่ถามการขายหุ้น ในความเป็นจริงหลักเกณฑ์นี้ทางตลาดหลักทรัพย์ได้ตั้งไว้เพื่อสร้างแรงจูงใจให้คนทั่วไปเข้าไปลงทุนในตลาดหุ้น แต่กลับถูกใช้เป็นช่องทางในการหลบเลี่ยงภาษี

ความตั้งใจเอาเปรียบผู้ถือหุ้นรายย่อย เฮมาเล็กในนามของบริษัทลูก 2 แห่ง คือ บริษัท ซีตาร์ โฮลดิ้งส์ จำกัด และบริษัท แอสเพน โฮลดิ้งส์ จำกัด ร่วมกับนักลงทุนไทยเพื่อเข้ามาเป็นพันธมิตรร่วมถือหุ้นชินคอร์ปร้อยละ 49.595 ของทุนชำระแล้วของบริษัท ซึ่งทำให้บริษัทลูกแต่ละแห่งถือหุ้นไม่เกินร้อยละ 25 ซึ่งตามหลักเกณฑ์ของคณะกรรมการกำกับตลาดหลักทรัพย์ (กลต.) หากผู้ถือหุ้นไม่เกินร้อยละ 25 ไม่จำเป็นต้องทำคำเสนอซื้อ (tender offer) แก่นักลงทุนรายย่อย เราจะเห็นได้ว่าท่าทีของผู้ถือหุ้นรายใหญ่ที่ร่วมมือกับเฮมาเล็กออกแบบข้อตกลงการซื้อขายเช่นนี้ น่าจะเป็นความพยายามปิดโอกาสไม่ให้ผู้ถือหุ้นรายย่อยเสนอขายหุ้นกับเฮมาเล็ก เพราะเกรงว่าเฮมาเล็กจะไม่ตกลงซื้อซื้อขายครั้งนี้ เพราะหากต้องทำคำ

เสนอซื้อ เฮมาเล็กจะต้องใช้เงินเข้ามาซื้อมากกว่านี้หลายเท่า จึงนับว่าเป็นความตั้งใจร่วมมือกับต่างชาติเพื่อเอาเปรียบผู้ถือหุ้นรายย่อยในประเทศไทย

ความตั้งใจแก้ไขกฎหมายเพื่อประโยชน์ส่วนตัว การซื้อขายหุ้นครั้งนี้มีการเตรียมการมาเป็นเวลานาน สังเกตได้จากการแก้ไขพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544 โดยออก พ.ร.บ. การประกอบกิจการโทรคมนาคม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2549 ที่แก้ไขให้ต่างชาติเข้ามาถือหุ้นในกิจการโทรคมนาคมได้เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 25 เป็นร้อยละ 49 ประเด็นที่น่าสังเกตคือ พ.ร.บ. มีผลบังคับใช้ในวันเสาร์ที่ 21 ม.ค. 2549 และการขายหุ้นเกิดขึ้นทันทีในวันจันทร์ที่ 23 ม.ค. 2549 ซึ่งเป็นวันแรกที่ตลาดหุ้นเปิดทำการซื้อขายหลังจากวันที่ พ.ร.บ. มีผลบังคับใช้ ซึ่งไม่น่าจะเป็นเหตุบังเอิญ แต่น่าจะเป็นความตั้งใจของผู้ซื้อและขายหุ้นครั้งนี้

ด้วยเหตุนี้วัตถุประสงค์หลักที่รัฐบาลออก พ.ร.บ. ฉบับนี้จึงมิใช่เพื่อประโยชน์ของประชาชน ในการได้รับบริการที่ดีขึ้นตามที่ระบุไว้ท้าย พ.ร.บ. ฉบับนี้ แต่เป็นความตั้งใจแก้ไขกฎหมายเพื่อเปิดทางให้ผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของชินคอร์ปสามารถขายกิจการโทรคมนาคม ให้ต่างชาติได้โดยสะดวก เพราะเป็นที่ทราบกันดีว่านักลงทุนในประเทศไม่มีเงินเพียงพอจะซื้อหุ้นจำนวนมากเช่นนี้ได้ การแก้ไข พ.ร.บ. ดังกล่าวจึงทำให้ต่างชาติสามารถเข้ามาใช้ประโยชน์จากทรัพยากรคลื่นความถี่ของประเทศไทย รวมทั้งได้รับประโยชน์จากสัมปทานและเงื่อนไขที่ทำให้เอเอสได้เปรียบผู้ให้บริการรายอื่นด้วย

ผมคิดว่า ผู้ที่อยู่ในฐานะของผู้นำประเทศ ไม่ควรแม้แต่จะเกิดภาวะ “ความบกพร่องโดยสุจริต” อย่างไรก็ตาม หากเป็นความผิดพลาดโดยสุจริตจริง อาจเป็นสิ่งที่ให้อภัยได้ แต่ในกรณีที่ผู้นำประเทศเกิดภาวะ “ความไม่บกพร่องโดยไม่สุจริต” เป็นสิ่งที่ให้อภัยไม่ได้เลย

SHIN CORPORATION	430	18 14
900	3330	
103	405	35 10
31	6 15	60 14
42	50	129
2 10 10	300	75 70
184.18	119 1	2320 4
5	200	114
2220	50	454
870	1223	1390
2725	10	200

10,000,000,000... 50,000,000,000... 62,000,000,000...

73,000,000,000

เกมเศรษฐีภาคอำนาจนิยม

AUTHORITARIAN MONOPOLY GAME

1,000,000,000...

10,000,000,000...

40,000,000,000...

50,000,000,000...

80,000,000,000...

100,000,000,000...

ปี ค.ศ. 1934 เป็นช่วงที่เศรษฐกิจตกต่ำที่สุดของอเมริกา ในปีนั้น นาย Charles B. Darrow ซึ่งกำลังตกงานอยู่นั้นได้ให้กำเนิดเกมกระดาน (Board Game) ซึ่งเป็นที่แพร่หลายที่สุดเกมหนึ่งของโลก ซึ่งเขาตั้งชื่อว่า "Monopoly Game" หรือที่คนไทยรู้จักกันในนาม "เกมเศรษฐี" ซึ่งได้แนวคิดบางส่วนมาจากการดำเนินธุรกิจของกลุ่มทุนในอเมริกาในสมัยนั้น

เกมเศรษฐีเป็นเกมที่มีจุดมุ่งหมายคือการเป็นผู้เล่นที่เหลืออยู่คนสุดท้ายในกระดาน โดยระหว่างการเล่น ผู้เล่นจะต้องซื้อที่ดินเก็บไว้พร้อมทั้งสร้างบ้านและโรงแรม เพื่อรอให้ผู้เล่นคนอื่นเดินหมากมาตกในที่ดินของตนและเก็บค่าเช่า ยิ่งมีที่ดินหรือสร้างบ้านหรือโรงแรมมากเท่าไรจะยิ่งเก็บค่าเช่าจากคู่แข่งได้มากเท่านั้น ดังนั้นผู้เล่นจะต้องซื้อที่ดิน สร้างบ้าน และโรงแรมเก็บไว้ให้มากที่สุด เพื่อจะ "รีด" ค่าเช่าจากคู่แข่งจนกระทั่งคู่แข่ง "ถึงแตก" ในที่สุด เพื่อจะเป็นผู้ชนะของเกม โดยที่เกมจะมีคนกลางทำหน้าที่เป็นนายธนาคารเพื่อจ่ายเงินแก่ผู้เล่นต่าง ๆ และควบคุมเกมให้เป็นไปตามกติกา

เวลาผ่านไป 70 ปี ในประเทศไทย มีผู้ผลิตนวัตกรรมใหม่ที่พัฒนาจากเกมเศรษฐีเดิมมาเป็น "เกมเศรษฐีภาคขยาย" (Extended Monopoly Game) ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อ "ฆ่า" คู่แข่งให้หมดเพื่อเหลือตนเองให้เป็นผู้เล่นรายสุดท้าย แต่ต่างกันที่กลยุทธ์ของธุรกิจที่พัฒนาไปมาก ทั้งฉลาดขึ้น แสบเนียนขึ้นและโหดเหี้ยมยิ่งขึ้น

กลยุทธ์ในการเล่นเกมเศรษฐีภาคขยายนั้น แทนที่ผู้เล่นจะพยายามครอบครองทรัพย์สินให้มากที่สุดเพื่อรีดค่าเช่า จากคู่แข่งอย่างแต่ก่อน แต่กลยุทธ์กลับกลายเป็นผู้เล่นสามารถตีคู่แข่งให้แตกพ่ายก่อนแล้วจึงครอบครองทรัพย์สินได้ เนื่องจากเกมเศรษฐีภาคขยายนี้ผู้เล่นสามารถเข้าไปควบตำแหน่ง "นายธนาคาร" เพื่อเปลี่ยนกฎเกณฑ์กติกาได้เอง !!!

เช่น หากต้องการจะทำกำไรในกิจการโรงพยาบาล ผู้เล่นในฐานะ "นายธนาคาร" สามารถที่จะออกนโยบาย "30 บาทรักษาทุกโรค" พร้อมให้งบประมาณสนับสนุนอย่างจำกัด เพื่อให้หมอและโรงพยาบาลของรัฐต้องรักษาคนไข้ด้วยคุณภาพต่ำ ทำให้ประชาชนที่พอจะมีรายได้แต่ไม่เอายากรอคิวเข้า ร.พ. ของรัฐ จึงยอมจ่ายแพงขึ้นเพื่อใช้บริการของโรงพยาบาลเอกชน ซึ่งผู้เล่นได้เข้าไปซื้อกิจการ (Take Over) ไว้แล้วก่อนหน้านี้

หรือหากต้องการจะครอบครองกิจการสายการบิน ผู้เล่นในฐานะนายธนาคารสามารถสั่งให้สายการบินประจำชาติปิดเที่ยวบินที่ทำการ และตั้งสายการบินแบบต้นทุนต่ำ (Low Cost) ขึ้นมาให้บริการในเที่ยวบินนั้นแทนได้

ในเกมเศรษฐีแบบเก่า หากผู้เล่นซื้อที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างไปเรื่อย ๆ จะทำให้หมดเงินที่จะซื้อต่อ และต้องทยอยลดค่าเพื่อเดินให้ครบรอบกระดานเสียก่อนจึงจะสามารถรับเงินเดือนเพื่อนำมาลงทุนในทรัพย์สินอื่นเพิ่มขึ้นได้ แต่เกมเศรษฐีภาคขยายนี้ผู้เล่นไม่จำเป็นต้องทยอยลดค่าจนเดินครบรอบ แต่สามารถขายหุ้นที่ถือไว้อยู่แล้วให้แก่บริษัทต่างชาติ เพื่อแปลงหุ้นเป็นเงินทุนเพื่อรอกการลงทุนในกิจการใหม่ ๆ ที่ทำกำไรมากกว่ากิจการเดิม จึงสามารถระดมเงินได้จำนวนมาก อาจเป็นตัวเลข 100 ล้าน หรือ 1,000 ล้าน หรืออาจถึง 73,000 ล้านบาท เนื่องจากผู้เล่นในฐานะนายธนาคารได้แกกกติกาให้ต่างชาติเข้ามาถือหุ้นไม่เกินร้อยละ 50 (จากเดิมไม่เกินร้อยละ 25) ไปเรียบร้อยแล้ว อีกทั้งยังไม่ต้องเสียภาษีจากการขายหุ้นแม้แต่บาทเดียว

ผมคิดว่า หากปัจจัยอื่น ๆ ยังคงที่ (Ceteris Paribus) เช่น หากผู้เล่นดำเนินการตามกลยุทธ์นี้โดยไม่มีผู้ใหญ่มาล้มกระดานเพื่อไล่เด็กไปทำการบ้านก่อน เขาอาจสามารถนำเงินที่ได้นี้รีบเข้าไปในกิจการอื่น ๆ ที่มีอนาคตมากกว่ากิจการเดิมได้ โดยดำเนินกลยุทธ์ดังเดิม และอีกไม่นาน ผู้เล่นคนนี้อาจสามารถครอบครองทรัพย์สินได้ (เกือบ) หมดทั้งกระดาน

มิตรสหายที่รัก คุณอาจเป็นเหยื่อของเกมนี้โดยไม่รู้ตัว !!

ติดตามเกมเศรษฐีภาคอำนาจนิยม II ได้ที่ www.kriengsak.com

50... 20... 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

